

[Bernhard Baunsgaard]

Jeg vil gentage: efter radikal opfattelse ville en gennemførelse af dette lovforslag betyde en begrænsning af ytringsfriheden, og jeg må advare imod, at man gennemfører det.

Jeg vil godt gennemgå det og starte med at antage i vurderingen af forslaget, at det er fremsat i en god mening og ud fra et ærligt ønske om at højne den offentlige debat, men jeg tror bare, der kommer det modsatte resultat ud af det. Det er klart, at en helt uhæmmet omtale af helt private forhold kan trække den offentlige debat ned i sølet. De tidligere ordførere har været inde på spørgsmålet og ment, at der har været noget af det, og det skal jeg slet ikke bestride. Men vi er også nødt til at gå videre og sige: kan der ikke komme noget godt ud af at omtale private forhold? Det kan der efter min mening, og det vil i visse situationer bestemt højne den offentlige debat.

Lad os bare tage et eksempel med et folketingsmedlem. Hvis vedkommende udtaler sig meget stærkt og kategorisk om et eller andet spørgsmål, der vedrører privatlivet, f. eks. skilsmisser, og selv privat benytter sig af det, måske flere gange, er det klart, at en offentlig omtale af disse skilsmisser vil gavne den offentlige debat og højne den, fordi man så ved, at der ikke er overensstemmelse mellem det, der bliver sagt, og det, man gør; dermed tillægger man ikke vedkommendes udtalelser mere, end der tilkommer dem.

Dette gælder også i meget høj grad privatøkonomiske forhold. Hvis man nu ganske ukristeligt privat tog meget høje renter af lån til folk, der var i nød, ville det være rimeligt efter vor opfattelse, at dette blev omtalt, også selv om man ikke overskred nogen skreven lov, hvis man samtidig bebrejdede andre, at de tog de samme renter af penge, som de lånte ud.

Jeg tror, at dette forslag vil betyde den indskrænkning af ytringsfriheden, som justitsministeren var inde på. Det er i hvert fald en nærliggende mulighed. Jeg tror heller ikke, at forslaget ville medføre en højnelse af den offentlige debat. Der ville være stor fare for, at den offentlige debat af nogle, som man ellers ville betegne som hyklere, blev benyttet til at sige ét, mens de gjorde noget andet, i højere grad end det nu kan lade sig gøre.

Jeg må derfor på den radikale gruppes vegne afvise lovforslaget.

Ib Christensen (DR):

Vi står her over for et af kristeligt folkepartis sædvanlige censurforslag, men jeg vil dog tilføje, at der her røres ved et alvorligt problem. Afgrænsningen mellem ytringsfriheden og privatlivets fred må afvejes i det enkelte tilfælde, således som ministeren også gjorde opmærksom på. Det er meget farligt for ytringsfriheden at følge generelle, stive regler for slet ikke at tale om at gå så vidt som til det, der foreslås i dette forslag.

Det er klart, at hvis man forbyder omtale af privatøkonomiske forhold, uden at der foreligger skriftlig tilladelse, vil det være en Guds velsignelse for bolighejere, for jordspekulanter, for skatteunddragere, for sammenspiste, korrupte eller nepotismeorienterede embedsmænd og politikere, og man kan allerede af den bemærkning og fortolkning se, at dette forslag virkelig meget alvorligt ville skade ytringsfriheden.

Hr. Jimmy Stahr var inde på mere private forhold, familiemæssige osv., og da må man nok give ham ret i, at de 20 navne, der går igen i forskellige ugebladspublikationer – her bl.a. også nogle af hr. Jimmy Stahrs kolleger – ofte selv meget udpræget angler efter denne omtale, og så kan man vel sige, at de må tage det sure med det søde, når der kommer noget, de måske ikke bryder sig så meget om at se fremhævet i en sådan publikation.

Under alle omstændigheder mener vi, at beskyttelsen af privatlivets fred er stærk nok i den gældende lovgivning. Det, man kunne sige, var, om de retlige konsekvenser, når der sker en virkelig krænkelse af privatlivets fred, er stærke nok, altså kort sagt, om der imod de blade, der forbryder sig over for privatlivets fred, gribes tilstrækkeligt ind med sanktioner i form af bødestraf. Hvis bødestrafen kun er latterlig i forhold til bladets omsætning og fortjeneste, vil det kun blive betragtet som en mindre og nødvendig driftsomkostning, og så tjener det ikke det formål, som bødestrafen skulle have. Det er klart, at disse blade, der navnlig her sigtes til, tabloidblade, billedblade m.v., ikke gør disse ting, medmindre der var penge i det, og det er derfor, man skulle overveje, når de så går over grænsen i det enkelte tilfælde, at lade